

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Kateřiny Horákové a soudců JUDr. Michaely Janouškové a JUDr. Ondřeje Kubáta ve věci

navrhovatelky: **Sebeobrana akcionářů – organizační jednotka Dřevostroj Čkyně**,
IČO 72056240
sídlem Bratislavská 212/29, 602 00 Brno
zastoupené Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem
sídlem tř. Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

za účasti: **1) Dřevostroj Čkyně a. s.**, IČO 45021112
sídlem Spůle 25, 384 51 Čkyně
2) WOOD-FOREST GROUP a. s., IČO 28779185
sídlem Hrnčíře 2, 584 01 Ledec nad Sázavou
zastoupené JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem
sídlem Lidická 710/57, 602 00 Brno

o přezkoumání přiměřenosti protiplnění, **k odvolání navrhovatelky a účastnice 2)**
proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. srpna 2019, č. j. 13 Cm
1230/2010 – 635, ve znění opravného usnesení ze dne 11. listopadu 2019, č. j. 13 Cm
1230/2010 – 654,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výrocích III. a IV. potvrzuje.
- II. Usnesení soudu prvního stupně se ve výrocích V. a VII. mění tak, že účastnice 1) a účastnice 2) jsou povinny zaplatit navrhovatelce k rukám jejího právního zástupce na náhradu nákladů řízení částku 155 231,58 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku VI. mění tak, že navrhovatelka, účastnice 1) a účastnice 2) jsou povinny zaplatit na náhradu nákladů řízení státu na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích každá částku 13 048,05 Kč, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně v záhlaví uvedeným usnesením výrokem I. zamítl návrh navrhovatelky na přistoupení Lesní společnosti Ledec nad Sázavou a. s. jako dalšího účastníka do řízení. Výrokem II. zamítl návrh účastnice 2) na přerušení řízení v nadepsané věci do právní moci rozhodnutí v řízení vedeném soudem prvního stupně pod sp. zn. 13 Cm 2659/2009. Výrokem III. určil výši

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kalousková.

přiměřeného protiplnění společnosti Dřevostroj Čkyně a. s. (dále jen „společnost“) za jednu akcii o jmenovité hodnotě 1 000 Kč částkou 2 058 Kč, za jednu akcii o jmenovité hodnotě 10 000 Kč částkou 20 578 Kč, za jednu akcii o jmenovité hodnotě 100 000 Kč částkou 205 781 Kč a za jednu akcii o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč částkou 2 057 812 Kč. Výrokem IV. uložil účastníci 2) společnosti WOOD-FOREST GROUP a. s. zaplatit navrhovatelce částku 110 340 Kč s ročním úrokem ve výši 4,93 % z uvedené částky od 14. srpna 2010 do zaplacení. Výrokem V. účastníci 2) uložil povinnost zaplatit navrhovatelce na náhradě nákladů řízení částku 245 768,20 Kč a výrokem VI. pak uložil účastníci 2) povinnost zaplatit státu na účet Krajského soudu v Českých Budějovicích na náhradě nákladů řízení částku 39 144,16 Kč. Výrokem VII. rozhodl, že ve vztahu mezi navrhovatelkou a účastnicí 1), jakož i mezi účastnicí 1) a účastnicí 2) nemá žádný z účastníků navzájem právo na náhradu nákladů řízení.

2. Již na tomto místě odvolací soud pro úplnost předesílá, že soud prvního stupně usnesením ze dne 11. listopadu 2019, č. j. 13 Cm 1230/2010-654, opravil výše uvedené rozhodnutí v jeho výroku V. /tak, že se text „částku, která bude uvedena v písemném vyhotovení tohoto usnesení“ nahrazuje správným „částku 245 768,20 Kč“ (výrok I.)/, a rovněž opravil první větu odstavce 51 odůvodnění uvedeného opravovaného rozhodnutí /původní text „Mezi navrhovatelkou a druhým účastníkem byl plně úspěšný druhý účastník“ nahradil správným text „Mezi navrhovatelkou a druhým účastníkem byla plně úspěšná navrhovatelka“. K odvolání účastnice 2) Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 30. března 2021, č. j. 14 Cmo 27/2020-687, odvolání proti výroku II. opravného usnesení soudu prvního stupně odmítl a ve výroku I. ho potvrdil.
3. V daném řízení se jedná o třetí rozhodnutí ve věci.
4. Soud prvního stupně svým prvním rozhodnutím ze dne 10. února 2011, č. j. 13 Cm 1230/2010-256, zamítl návrh na přezkoumání přiměřenosti protiplnění za jednu akcii společnosti o jmenovitých hodnotách tam blíže specifikovaných, jakož i návrh na určení přiměřeného protiplnění za jednu nekótovanou kmenovou akcii společnosti v listinné podobě ve formě na majitele o jmenovitých hodnotách tam uvedených a na přiznání práva na tuto jinou výši protiplnění (výroky I., II.). Dále odmítl návrh „na přiznání práva na částku úroků ve výši obvyklého úroku požadovaného za úvěry, které poskytují banky v Ledči nad Sázavou navrhovatelům, kterým bude úročen doplatek základu protiplnění ve výši určené soudem za každou akcii emitenta společnosti (...) až do dne skutečného vyplacení tohoto doplatku k základu protiplnění“ (výrok III.) a rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.) s tím, že není dána aktivní věcná legitimace navrhovatelky k podání předmětného návrhu podle § 183k zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „obch. zák.“). K odvolání navrhovatelky Vrchní soud v Praze jako soud odvolací napadené usnesení soudu prvního stupně usnesením ze dne 25. června 2012, č. j. 14 Cmo 248/2011-282, jako věcně správné potvrdil. K dovolání navrhovatelky Nejvyšší soud obě rozhodnutí usnesením ze dne 26. června 2014, č. j. 29 Cdo 3354/2012-305, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
5. Soud prvního stupně následně druhým rozhodnutím ze dne 30. srpna 2017, č. j. 13 Cm 1230/2010-474, určil, že výše přiměřeného protiplnění společnosti za jednu akcii o jmenovité hodnotě 1 000 Kč činí 2 058 Kč, za jednu akcii o jmenovité hodnotě 10 000 Kč činí 20 578 Kč, za jednu akcii o jmenovité hodnotě 100 000 Kč činí 205 781 Kč a za jednu akcii o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč činí 2 057 812 Kč (výrok I.) a navrhovatelce přiznal úrok ve výši obvyklého úroku požadovaného za úvěry, které poskytovaly banky v místě sídla účastnice 2) ke dni 14. srpna 2010, kterým bude úročen doplatek k základu protiplnění ve výši určené soudem za každou akcii emitenta společnosti, a to od 15. srpna 2010 do dne vyplacení doplatku k základu protiplnění (výrok II.). Zároveň rozhodl o nákladech řízení účastníků, jakož i o nákladech řízení vzniklých státu (výroky III. a IV.). K odvolání navrhovatelky a účastnice 2) Vrchní soud v Praze

jako soud odvolací napadené usnesení soudu prvního stupně usnesením ze dne 5. března 2019, č. j. 14 Cmo 468/2017-516, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

6. Odvolací soud soudu prvního stupně předně vytkl, že:

- byť navrhovatelka požadovala přiznat jak právo na jinou výši protiplnění, tak určení doplatku k základnímu protiplnění včetně obvyklého úroku, tedy návrh obsahoval i požadavek na zaplacení (tj. na plnění), vypořádal se toliko s návrhem na určení výše přiměřeného protiplnění. O požadavku navrhovatelky na plnění nerozhodl vůbec (tj. nevyčerpal celý předmět řízení) a s otázkou požadovaných obvyklých úroků se nevypořádal dostatečně (v tomto bodě bylo rozhodnutí soudu prvního stupně neurčité a nevykonatelné);

- pochybil i v samotném primárním posouzení výše přiměřeného protiplnění; jeho rozhodnutí v tomto směru považoval za nesrozumitelné a nepřesvědčivé. Odvolací soud v této souvislosti poukázal na ustálenou judikaturu přijatou při výkladu § 183i a násl. obch. zák., jde-li o přezkoumání přiměřenosti protiplnění (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. dubna 2018, sp. zn. 29 Cdo 3024/2016, ze dne 27. listopadu 2014, sp. zn. 29 Cdo 3359/2012, ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, ze dne ze dne 31. ledna 2013, sp. zn. 29 Cdo 723/2011, dostupné stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu na www.nsoud.cz).

7. Dle odvolacího soudu soud prvního stupně dostatečně nespecifikoval, jak ke svému závěru o výši přiměřeného protiplnění rozhodnutí dospěl, nebylo zřejmé, jakými úvahami se při svém rozhodování a při posuzování argumentace účastníků řízení a znaleckého ústavu řídil, z jakých skutečností vyšel a jaké důvody jej vedly k určení výše přiměřeného protiplnění částkou ve výroku I. jeho usnesení uvedenou. Odvolací soud proto, pokud jde posouzení otázky přiměřenosti poskytnutého protiplnění, považoval závěr soudu prvního stupně, který se přiklonil k variantě bez použití přírážek k určení výše přiměřeného protiplnění, vycházející z úrovně znalostí v daném oboru k datu vyhotovení znaleckého posudku (rok 2015), za nepřezkoumatelný.

8. Odvolací soud soudu prvního stupně uložil v dalším řízení doplnit dokazování, tak by bylo na jisto postaveno, jaká je spravedlivá výše přiměřeného protiplnění za akcie menšinových akcionářů společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím, tedy ke dni 14. srpna 2010. Tedy důsledně se vypořádat s nastolenou skutkovou otázkou týkající se hodnoty podniku společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím, za použití metod běžně používaných v době zpracování zadaného znaleckého posudku (v roce 2015), jakož i (na základě doplněného dokazování) se vypořádat v rámci právního hodnocení se spravedlivou hodnotou přiměřeného protiplnění. A dospěje-li k závěru, že jeho výše nebyla přiměřená, určí jeho výši a neopomene rozhodnout o požadavku navrhovatelky na zaplacení doplatku k již poskytnutému základnímu plnění (tj. rozdílu výše protiplnění určeného soudem a výše protiplnění stanoveného hlavním akcionářem), jakož i o požadovaném obvyklém úroku dle návrhu navrhovatelky.

9. Zbývá dodat, že odvolací soud se již v tomto svém zrušovacím rozhodnutí zdůraznil, že při zpracování soudem zadaného znaleckého posudku bylo zcela namístě použít metody a poznatky daného oboru běžně používané v době jeho zpracování v roce 2015 (a nikoliv metody používané v roce 2010).

10. Rovněž se zcela vypořádal s námitkami ohledně případného vlivu prodeje obchodního podílu na společnosti WOOD FOREST s. r. o., převedeného na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 20. prosince 2005 ze společnosti na společnost YESLEPORT CONSULTANTS LIMITED. Uzavřel, že případné znehodnocení akcií společnosti v dřívější době nemůže ovlivnit

hodnotu podniku a od ní se odvíjející hodnotu akcií jinou částkou, než skutečně ke dni oceňování má. Namítané pochybení soudu prvního stupně, že neuložil znaleckému ústavu povinnost zabývat se otázkou převodu obchodního podílu, jak požadovala navrhovatelka, jakož i argument, že se znalecký ústav dostatečně nevypořádal s jí předloženým znaleckým posudkem ohledně této otázky, neobstojí. Znaleckému ústavu nebylo uloženo se tímto posudkem zabývat, tudíž nedošlo k vytýkanému pochybení. Zadání znaleckého úkolu spočívajícího ve stanovení hodnoty obchodního podílu na společnosti WOOD FOREST s. r. o. převedeného na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 20. prosince 2005 ze společnosti na společnost YESLEPORT CONSULTANTS LIMITED, jakož i v určení, jak se změnila hodnota společnosti (o jakou částku) v důsledku uvedeného převodu obchodního podílu na společnosti WOOD-FOREST s. r. o. k 14. srpnu 2010, rovněž odvolací soud považoval za nadbytečné, nemající vliv na výši přiměřeného protiplnění.

11. A s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. února 2018, sp. zn. 29 Cdo 2551/2016, odvolací soud dodal, že akciové společnosti nesvědčí případná povinnost zaplatit dorovnání (rozdíl mezi protiplněním určeným usnesením valné hromady a přiměřeným protiplněním určeným soudním rozhodnutím) společně a nerozdílně s hlavním akcionářem; takovou povinnost zákonná úprava společnosti neukládá. Osobou oprávněnou z práva výkupu účastnických cenných papírů je hlavní akcionář, který je povinen oprávněným osobám protiplnění vyplatit, a proto k zaplacení požadovaného rozdílu mezi výší přiměřeného protiplnění stanoveného soudem a výší protiplnění stanoveného hlavním akcionářem (jakož i požadovaného úroku) je toliko hlavní akcionář.
12. V intencích závazného právního názoru a pokynů odvolacího soudu, po doplněném dokazování soud prvního stupně, kdy kromě dodržení zákonné prekluzivní lhůty shledal i aktivní věcnou legitimaci navrhovatelky k podání předmětného návrhu, vyšel z toho, že:
 - navrhovatelka byla akcionářkou společnosti s počtem 180 kusů kmenových listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1000 Kč;
 - dne 29. června 2010 rozhodla mimořádná valná hromada společnosti o přechodu všech účastnických cenných papírů na hlavního akcionáře Lesní společnost Ledec nad Sázavou, a. s. (nyní společnost WOOD-FOREST GROUP a.s.) /dále též „účastnice 2)“ či „hlavní akcionář“/, podle § 183i a následující obch. zák.;
 - na základě znaleckého posudku č. 390/2010 vypracovaného znaleckým ústavem TPA Horwath Valuation Services s. r. o. (dále jen „původní posudek“ a „TPA“) byla výše protiplnění hlavním akcionářem stanovena na 1 445 Kč za jednu nekótovanou kmenovou akci na majitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, na 14 445 Kč za akci o jmenovité hodnotě 10 000 Kč, na 144 549 Kč za akci o jmenovité hodnotě 100 000 Kč a na 1 445 493 Kč za akci o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč;
 - dne 14. července 2010 bylo usnesení valné hromady společnosti o přechodu účastnických cenných papírů uveřejněno v Obchodním věstníku č. 28/10, včetně výše přiměřeného protiplnění;
 - navrhovatelce bylo za jejích 180 ks kmenových listinných akcií na majitele o jmenovité hodnotě 1 000 Kč poskytnuto protiplnění ve výši 260 100 Kč;
 - v průběhu řízení se původní účastnice 2) /hlavní akcionář společnosti/ společnost Lesní společnost Ledec nad Sázavou a. s. rozdělila odštěpením sloučením (projekt ze dne

25. listopadu 2013), přičemž odštěpená část jejího jmění (označená v části 5 projektu o rozdělní), týkající se akcií emitovaných společností přešla na existující společnost WOOD- FOREST GROUP a. s., která se tak stala účastnicí 2);

- podle znaleckého posudku vypracovaného soudem ustanoveným znaleckým ústavem EQUITA Consulting s. r. o. (dále jen „znalec“ a „znalecký posudek“) a na základě jeho výpovědi činí výše přiměřeného protiplnění za jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 1 000 Kč 2 058 Kč, za jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 10 000 Kč 20 578 Kč, jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 100 000 Kč 205 781 Kč, jednu akcii společnosti o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč 2 057 812 Kč. Znalec vyšel při ocenění podniku společnosti z dat a informací známých ke dni 14. srpna 2010 (ke dni přechodu účastnických cenných papírů na hlavního akcionáře) a postupoval na základě úrovně odborných znalostí znalců z oboru oceňování podniků k roku 2015. Znalec modeloval finanční plán, projektoval peněžní toky, analyzoval vývoj a postavení společnosti na trhu, pro ocenění použil metodu založenou na analýze budoucího očekávaného výnosového potenciálu společnosti, tj. metodu diskontovaných peněžních toků (DCF) ve variantě Entity; vycházel z hodnoty jmění ve výši 209 927 660 Kč. Ocenění jmění bylo založeno na analýze volných peněžních toků FCFF plynoucím vlastníkům a věřitelům společnosti.

13. Výsledná hodnota jmění společnosti byla znalcem (vzhledem k nejasnosti zadání znaleckého posudku – pozn. odvolacího soudu) určena ve čtyřech variantách (varianty 1A, 1B, 2A a 2B): částkou 135 844 642 Kč – tržní hodnota, odborná úroveň znalců k roku 2010, částkou 118 968 589 Kč – tržní hodnota, odborná úroveň znalců k roku 2015, částkou 163 084 254 Kč – spravedlivá hodnota, odborná úroveň znalců k roku 2010, částkou 209 927 660 Kč – spravedlivá hodnota, odborná úroveň znalců k roku 2015. Znalec tedy určil jak hodnotu tržní, tak i hodnotu spravedlivou, jež zohledňuje specifika squeeze-outu; uvedené varianty dále rozdělil podle stavu znalecké teorie a praxe v oblasti oceňování podniků, neboť mezi roky 2010 (kdy došlo k vytěsnění) a 2015 (kdy byl vypracován znalecký posudek) prošla znalecká praxe vývojem;

- úroková sazba korunových úvěrů poskytovaných bankami nefinančním podnikům v srpnu 2010 u nově sjednaných úvěrů do výše 7,5 mil. Kč činila 4,93 % ročně (databáze ARAD spravovaná Českou národní bankou).

14. Soud prvního stupně neprovedl navrhané důkazy k prodeji obchodního podílu ve společnosti WOOD-FOREST s. r. o. a k rozdílu mezi kupní cenou za tento podíl a skutečnou hodnotou uvedeného podílu s odkazem na závazný právní názor odvolacího soudu vyslovený v předchozím zrušovacím usnesení.
15. Soud prvního stupně konstatoval, že nadepsané řízení je řízením dle § 183k obch. zák., které bylo zahájeno dne 13. srpna 2010. Jde tedy o řízení dle § 200e odst. 1, 3 věty druhé a § 9 odst. 3 písm. g) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. prosince 2013 (dále jen „o. s. ř.“), jež má povahu nesporného řízení. Účastenství se tudíž v projednávané věci řídí § 94 odst. 1 věta první o. s. ř.; účastníky řízení jsou navrhovatel a ti, o jejichž právech a povinnostech má být řízení jednáno.
16. Soud prvního stupně se nejprve vypořádal s procesními návrhy účastníků řízení /návrh navrhovatelky na postup dle § 92 o. s. ř.; návrh účastnice 2) na přerušení řízení dle § 109 odst. 1 písm. c) o. s. ř./.
17. Přistoupení dalšího účastníka do řízení dle § 92 odst. 1 o. s. ř. lze navrhnout jen v řízení sporném; v nesporném řízení takový postup možný není (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne

15. září 2010, sp. zn. 29 Cdo 4918/2009). Proto návrh na přibrání původního hlavního akcionáře do řízení zamítl (výrok I.).

18. Návrh na přerušení řízení zamítl, odkazuje na závazný právní názor odvolacího soudu vyslovený v předchozím zrušovacím usnesení odvolacího soudu. Pro dané řízení není podstatnou otázkou, zda prodejem podílu ve společnosti WOOD-FOREST s. r. o. vznikla společnosti škoda. Důvod pro postup dle § 109 odst. 1 písm. c) o. s. ř. k přerušení řízení do konečného rozhodnutí ve věci vedené soudem prvního stupně pod sp. zn. 13 Cm 2659/2009 není dán.
19. Soud prvního stupně se dále zabýval otázkou pasivní legitimace účastnice 2). Skutečnost, že § 183m obch. zák. neupravuje možnost přechodu povinnosti hlavního akcionáře vyplatit vytěsněným akcionářům protiplnění na jinou osobu, neznamená, že by k takovému přechodu nemohlo dojít universální sukcesí při přeměně společnosti. Nic nebrání použití obecného ustanovení § 244 odst. 2 zákona č. 125/2008 Sb., o přeměnách obchodních společností a družstev, dle kterého při odštěpení přechází vyčleněná část jmění rozdělované společnosti na nástupnickou společnost dle projektu odštěpení. V projednávané věci z projektu odštěpení vyplývá, že na účastnici 2) přešlo veškeré jmění původního hlavního akcionáře, které nesouvisí s lesnickou činností a nákupem a prodejem dříví, včetně akcií nabytých od navrhovatelky. Povinnost vyplatit vytěsněným akcionářům přiměřené protiplnění tak přešla z původního akcionáře na účastnici 2). Její pasivní legitimace je tudíž dána.
20. Pokud jde o samotný přezkum přiměřenosti poskytnutého protiplnění soud prvního stupně na základě provedeného dokazování s odkazem na § 183k odst. 1, § 183l odst. 3 a § 183m odst. 2 obch. zák. odst. 5 obch. zák. nepovažoval hlavním akcionářem poskytnuté protiplnění za akcii za přiměřené. Proto podanému návrhu vyhověl a přiměřenou výši protiplnění výrokem III. určil ve výši dle varianty 2B, vycházejí ze závěrů znaleckého posudku a znalcem podaného vysvětlení z níže uvedených důvodů.
21. Soud prvního stupně znalecký posudek považoval za srozumitelný a přesvědčivý, logicky vysvětlující použité postupy ocenění, výpočty vycházejí z relevantních údajů; znalec náležitě vysvětlil volbu konkrétní metody, včetně všech koeficientů použitých při výpočtech. Znalec se vyjádřil k nastolené otázce dostatečně a srozumitelně, použité metody a modely přiléhavě a přesvědčivě odůvodnil, znalecký posudek obhájil.
22. Dle soudu prvního stupně znalec náležitě ozřejmil důvody výběru jím použité výnosové metody (DCF), jakož i eliminaci přírážky za sníženou likviditu a za velikost společnosti. Obě přírážky reflektují riziko, že prodávající nenajde kupce, avšak při squeeze-outu je kupec daný, likvidita je zajištěna. Tyto přírážky tak do určení spravedlivé hodnoty nepatří. Podrobně vysvětlil určení koeficientu WACC (diskontní míry). Znalec nezahrnoval do ocenění pohledávky, o kterých nebylo účtováno (což se týká i navrhovatelkou tvrzené pohledávky za členy orgánů společnosti).
23. Znalec hodnotil i posudek vypracovaný znaleckým ústavem TPA. Na odlišnost diskontní míry stanovené TPA a znaleckým ústavem mělo vliv to, že znalecký ústav akcie oceňoval k pozdějšímu datu, datum ocenění je o více než sedm měsíců posunutě oproti posudku TPA. Znalec tedy vycházel z aktuálnějších dat, a proto se liší položky bezriziková úroková míra a prognózovaný vývoj inflace v ČR zahrnuté do výpočtu diskontní míry. Další odlišnost spočívá v tom, že TPA v původním posudku určil tržní hodnotu (nikoliv spravedlivou), což odpovídá tehdejší běžným znaleckým postupům.
24. Soud prvního stupně, odkazuje na ustálenou judikaturu týkající se vytěsnění, má za to, že zvolená varianta 2B nejlépe odpovídá spravedlivé hodnotě přiměřeného protiplnění a smyslu institutu

vytěsnění, když menšinoví vlastníci účastnických cenných papírů nemají prakticky žádnou možnost, jak zabránit hlavnímu akcionáři v realizaci jeho práva upraveného § 183i obch. zák. a jsou-li zbavováni svého podílu ve společnosti, musí být garantováno, že bude odpovídat hodnotě jejich investice a vypořádání bude spravedlivé. Rovněž zdůraznil, že znalec správně vyšel při oceňování hodnoty akcií z majetkového stavu a finanční situace společnosti ke dni přechodu vlastnického práva k akciím na hlavního akcionáře; k tomu jak se po rozhodném dni dále skutečnosti vyvíjely, přihlížet nelze. Uvedeného postupu se znalec bezvadně přidržel. Dodal, že je namísto při zjišťování skutkového stavu věci vyjít ze všech metod a odborných postupů, které jsou k dispozici v době vypracování znaleckého posudku, tj. použít současné standardní znalecké postupy (byť se vzhledem k vývoji v oboru liší od postupů používaných v roce 2010).

25. Soud prvního stupně se rovněž vypořádal s námitkou navrhovatelky ohledně případného vlivu prodeje obchodního podílu na společnosti WOOD FOREST s. r. o., převedeného na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 20. prosince 2005 ze společnosti na společnost YESLEPORT CONSULTANTS LIMITED, respektuje závazný právní názor odvolacího soudu k této problematice vyslovený v předchozím zrušovacím usnesení. Případné znehodnocení akcií společnosti v dřívější době nemůže ovlivnit hodnotu podniku a od ní se odvíjející hodnotu akcií jinou částkou, než skutečně ke dni oceňování má.
26. Soud prvního stupně nepovažoval odkaz navrhovatelky na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. května 2018, sp. zn. 29 Cdo 2015/2016, za příléhavý. Na danou věc přímo nedopadá, je postavena na odlišném skutkovém základě, byla řešena otázka, zda má být při ocenění přihlédnuto k ručitelskému prohlášení, které za společnost učinil předseda představenstva, který nebyl oprávněn jednat samostatně (a dospěl k závěru, že takový závazek zohledněn být neměl). Ani závěry vyplývající z rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 8 Cmo 35/2018 v dané věci nelze aplikovat. Byla řešena odlišná situace, kdy společnost prodala hodnotný podíl v jiné společnosti pouhých 5 měsíců před rozhodnutím valné hromady o vytěsnění. O takovou situaci v nadepsaném řízení nejde; k namítanému spornému prodeji obchodního podílu zde došlo více než 4 roky před rozhodnutím valné hromady o vytěsnění.
27. Vzhledem k výše uvedenému soud prvního stupně podanému návrhu vyhověl a přiměřenou výši protiplnění výrokem III. určil ve výši dle varianty 2B, vycházejí ze závěrů znaleckého posudku a znalcem podaného vysvětlení. Soud prvního stupně se rovněž vypořádal se s požadavkem navrhovatelky na plnění, tj. aby jí byl doplacen rozdíl mezi soudem určenou výší protiplnění a již poskytnutého protiplnění hlavním akcionářem, včetně požadovaného obvyklého úroku dle § 183m odst. 2 obch. zák. Výše obvyklého úroku (4,93 % p. a.) vychází z úrokové sazby dle statistiky ČNB pro poskytování korunových úvěrů poskytovaných bankami pro nefinanční podniky ČR. Povinnost k plnění v souladu s právním názorem odvolacího soudu uložil pouze účastníci 2).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud prvního stupně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Jelikož společnost není povinna vyplácet navrhovatelce protiplnění, nelze u ní hovořit o úspěchu ve věci, neboť rozhodnutí soudu se jejích práv a povinností přímo nedotkne. Proto rozhodl tak, že mezi společností a ostatními účastníky nemá nikdo právo na náhradu nákladů řízení.
29. Ve vztahu mezi navrhovatelkou a účastnicí 2) pak aplikoval § 142 odst. 1, 3 o. s. ř. a příslušná ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách za poskytování právních služeb (advokátního tarifu). Ve věci úspěšné navrhovatelce přiznal právo na náhradu nákladů řízení spočívající v a) zaplacených soudních poplatcích (za návrh, odvolání a dovolání) v celkové výši 14 000 Kč, b) zaplacené záloze na náklady důkazu znaleckým posudkem ve výši 50 000 Kč, c) v odměně za právní zastoupení v rozsahu 22,5 úkonů právní služby, považuje za tarifní

hodnotu částku 110 340 Kč, včetně 23 režijních paušálů, cestovného a náhrady za ztrátu času, a dle § 137 odst. 3 o. s. ř. DPH, celkem 245 768,20 Kč.

30. Výrok VI. soud prvního stupně odůvodnil odkazem na § 148 odst. 1 o. s. ř.; náklady řízení vzniklé státu tvoří část znalečného, jež nepokrývá záloha ve výši 50 000 Kč, složená záloha navrhovatelkou Povinnost k jejich úhradě byla uložena účastníci 2).
31. Proti tomuto usnesení podali navrhovatelka a hlavní akcionář odvolání; jejich odvolání směřuje pouze proti výrokům III., IV. a V.; účastník 2) rovněž brojí proti výroku VI.
32. Navrhovatelka se domáhá změny napadeného usnesení v odvoláním napadeném rozsahu a navrhl, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně změnil „ve výroku III. tak, že rozhodne o navýšení částky přiměřeného protiplnění za akcie společnosti; ve výroku IV. tak, že rozhodne o navýšení částky přiměřeného protiplnění, které je účastník řízení č. 2 povinen navrhovateli zaplatit, a to včetně požadovaného obvyklého úroku; a ve výroku V. tak, že uloží účastníkovi řízení č. 2 zaplatit navrhovateli k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů řízení, přičemž při výpočtu náhrady nákladů řízení za jednotlivé úkony právní služby učiněné právním zástupcem navrhovatele bude odvolací soud vycházet z tarifní hodnoty, pro kterou bude základem částka odpovídající rozdílu odvolacím soudem určené jiné (navýšené) výše protiplnění a výše protiplnění vyplaceného navrhovateli účastníkem řízení č. 2.“. In eventum, aby odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
33. Hlavní akcionář navrhl, aby odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výrocích III. a IV. změnil tak, že „tyto budou odpovídat tržní hodnotě účastníka řízení 1) určené podle stavu poznání v roce 2010, jak tuto hodnotu stanovil znalecký ústav EQUITA Consulting s. r. o. A ve výrocích V. a VI. je změnil tak, že navrhovatelce uloží povinnost „nahradit účastníkovi 2) náklady řízení vzniklé před soudem prvního stupně“, jakož i povinnost nahradit náklady řízení vzniklé státu. Pakliže odvolací soud neshledá podmínky pro požadovanou změnu napadeného usnesení, navrhl, aby rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
34. Navrhovatelka se v podstatě ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že protiplnění mělo být vytěsňeným akcionářům poskytnuto ve vyšší výši, avšak s částkou soudem prvního stupně určenou nesouhlasí. Primárně se její odvolací námitky týkají výroků III. a IV.
35. Rekapituluje svá tvrzení uplatněná v průběhu předmětného řízení s akcentem na to, že přiměřené protiplnění mělo být podstatně vyšší, zejména proto, že společnost, a též její akcionáři, byla poškozena nevýhodnou transakcí – prodejem obchodního podílu za zcela neadekvátně nízkou cenu, což dle navrhovatelky mělo najít odraz při stanovení protiplnění vytěsňovaným akcionářům. Přestože dokládala znalecký posudek potvrzující uváděné skutečnosti a vznik škody, soud prvního stupně tyto skutečnosti při určení výše protiplnění řádně nezohlednil.
36. Zdůrazňuje, že bylo třeba vzít v potaz, že kupní cena za převod podílu činila v přepočtu 32 775 000 Kč, ačkoli vlastní kapitál společnosti v roce 2005 činil 327 012 000 Kč. V důsledku převodu obchodního podílu došlo k dramatickému propadu aktiv společnosti o 370 milionů Kč. Kupní cena za převod obchodního podílu byla extrémně podhodnocená, volené orgány společnosti a osoby tvořící se společnosti podnikatelské seskupení si této skutečnosti musely být vědomy, při uzavření smlouvy statutární orgán porušil povinnost jednat s péčí řádného hospodáře, společnosti tímto vznikla uvedená škoda. V předmětném řízení proto bylo namíste zohlednit pohledávku společnosti na náhradu újmy. K otázce nároku na náhradu škody

způsobené společnosti jejími statutárními orgány se podrobně vyjadřuje, odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu týkající se této problematiky.

37. Navrhovatelka vyjádřila souhlasné stanovisko s tím, že pro účely ocenění hodnoty bylo správné použít nejaktuálnější oceňovací metody a poznatky odborné znalecké obce. Rovněž souhlasila s postupem znalce v (ne)aplikaci nepřipustných diskontů za nízkou likviditu a za malou společnost. Za správnou verzi proto považuje variantu bez použití přírážek, tedy variantu 2B, avšak při zohlednění pohledávky společnosti specifikované výše, což znalec ve svém ocenění neučinil, a tyto pohledávky nezohlednil.
38. Navrhovatelka dále namítá, že soud prvního stupně pochybil i při posuzování otázky náhrady nákladů řízení (výrok V.). Soud prvního stupně při výpočtu odměny právního zástupce navrhovatelky za jednotlivé úkony právní služby vycházel z tarifní hodnoty 110 340 Kč. Tato částka odpovídá rozdílu výše protiplnění, které navrhovatelce přiznal soud prvního stupně, a výše protiplnění vyplaceného navrhovatelce hlavním akcionářem.
39. Navrhovatelka má za to, že jí má být přiznána jiná výše protiplnění, reflektující výše specifikované pohledávky. A jelikož se domáhá, aby odvolací soud rozhodl o navýšení částky přiměřeného protiplnění za akcie společnosti přiznané soudem prvního stupně, je třeba výši tohoto plnění odrazit i v tarifní hodnotě, z níž se vychází při určování výše odměny za poskytnuté právní služby a výpočtu náhrady nákladů řízení.
40. K otázce posouzení úspěchu účastníků v řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění podle § 183k obch. zák. navrhovatelka s odkazem směru na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. srpna 2019, sp. zn. 27 Cdo 1966/2018, dodala, že navrhovatelé jsou v těchto řízeních pro účely rozhodování o nákladech řízení úspěšní i tehdy, přizná-li jim soud nižší plnění než jaké v návrhu požadovali; v tomto směru odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. srpna 2019, sp. zn. 27 Cdo 1966/2018.
41. Veškerou svou argumentaci k jednotlivým námitkám navrhovatelka podrobně rozvádí, včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího soudu, jakož i Ústavního soudu k předestřeným otázkám.
42. Hlavní akcionář soudu prvního stupně v podaném odvolání předně vytýká, že jako podklad rozhodnutí využívá znaleckých poznatků a metod ocenění, které neexistovaly v době, kdy probíhal squeeze-out. Pro ocenění mohou mít význam jen ty skutečnosti, které byly objektivně známy k datu, k němuž byla hodnota akcií zjišťována. Nelze zohledňovat skutečnosti, které nastaly ex post. Mezi takové skutečnosti podléhající vývoji, které není možno nově zohlednit, dle hlavního akcionáře patří právě i určitý v reálné době známý soudobý stav odborných znalostí, vědomostí, názorů, metod apod. zastávaný v odborné obci.
43. Pokud jde o výroky V. a VI., řešící otázku náhrady nákladů řízení účastníků a státu, považuje je za nepřezkoumatelné z důvodů podrobně v odvolání uvedených. Zejména namítá, že není zřejmé, jak soud prvního stupně dospěl k závěru o plném úspěchu navrhovatelky ve věci, tj. zda porovnával to, čeho se navrhovatelka domáhala, co v řízení od počátku tvrdila, se skutečným výsledkem řízení, aby mohl zjistit míru úspěchu navrhovatelky. Bez toho porovnání nemohl učinit závěr o plném úspěchu ve věci. Hlavní akcionář dále blíže rozvádí tvrzení navrhovatelky, srovnává ji požadovanou výši přiměřeného protiplnění (s důrazem na zahrnutí a zohlednění údajně vzniklé škody) právě z pohledu hodnocení úspěchu ve věci a v kontextu jím uvedených skutečností má za to, navrhovatelka byla ve věci úspěšná toliko v rozsahu 17,53 %. Tudíž je zřejmé, že ve věci nebyla navrhovatelka úspěšná, nýbrž úspěšný byl hlavní akcionář, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení v rozsahu 64,94 %. Má za to, že již tato skutečnost by měla být

důvodem, proč by neměl být účastník 2) povinen hradit navrhovatelce jakékoliv náklady řízení, jakož i náklady řízení vzniklé státu.

44. Dle hlavního akcionáře si navrhovatelka přiznání náhrady nákladů řízení nezaslouží ani z toho důvodu, že v řízení jednoznačně vyšlo najevo, že přestože soud přiznal vyšší protiplnění za akci než bylo vyplaceno v rámci vytěsnění, nestalo se tak proto, že účastnice 2) jakkoli pochybila, tj., že by vědomě zkrátila navrhovatelku na jejích právech, ale naopak vyšlo najevo, že původní znalecký posudek TPA byl zpracován řádně a nelze mu nic vytknout s ohledem na dobové znalosti a postupy či odborné metody, které se v uvedené době běžně používaly, včetně aplikace tzv. přírážky za minoritu a likviditu.
45. Hlavní akcionář má za to, že není spravedlivé na něm požadovat, aby hradil vzniklé náklady řízení, musí být zohledněn kontext celé věci. Všechny své námitky hlavní akcionář blíže rozvádí.
46. Odvolání navrhovatelky hlavní akcionář nepovažuje za důvodné, zdůrazňuje, že žádnou pohledávku za svými volenými orgány z titulu náhrady škody společnost nemá a nikdy neměla. Navíc ani nelze vůbec uvažovat o zahrnutí údajné pohledávky společnosti na náhradu škody do hodnoty akcií v situaci, kdy nikdy žádná taková pohledávka, za celých cca 15 let od jejího údajného vzniku nebyla nikdy společností vymáhána; za těchto okolností nepřipadá v potaz, že by mohla taková nejen nevymahatelná, ale i nevymáhaná pohledávka tvořit hodnotu společnosti, o které by se dalo mluvit jako o reálné. Pakliže sám emitent nikdy nevymáhal žádnou pohledávku za kýmkoliv, tak i v situaci kdyby formálně někdy nějaká pohledávka hypoteticky existovala, její skutečná hodnota by evidentně byla nulová. K této otázce snáší podrobnou obsáhlou argumentaci, včetně odkazů na judikaturu Nejvyššího soudu. Pro úplnost doplňuje, že navrhovatelka v jiném soudním řízení, vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 13 Cm 2659/2009, tvrdí opak toho, co tvrdí v daném soudním řízení. Uplatňuje tutéž údajnou pohledávku z titulu náhrady škody vůči členům statutárních a dozorčích orgánů, kdy tvrdí, že odpovědnost za údajnou škodu spočívající ve znehodnocení akcií nese i společnost. Zatímco v tomto soudním řízení zcela naopak tvrdí, že společnost je subjektem poškozeným. Uplatňuje tedy tutéž údajnou pohledávku na náhradu škody spočívající v údajném znehodnocení akcií 2x, a to jednou vůči členům orgánů společnosti a podruhé v rámci tohoto řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění.
47. Své výhrady k odvolací argumentaci navrhovatelky podrobně rozvádí.
48. Společnost se k podaným odvoláním nevyjádřila.
49. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadeném rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání jsou důvodná pouze pokud jde o posouzení otázky náhrady nákladů řízení účastníků a státu; v ostatním nelze odvolací argumentaci odvolatelů přisvědčit.
50. Podle čl. II bodu 2 zákona č. 293/2013 Sb., kterým se s účinností od 1. ledna 2014 mění občanský soudní řád a některé další zákony, se pro řízení zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona použije občanský soudní řád ve znění účinném do 31. prosince 2013; předmětné řízení bylo zahájeno dne 13. srpna 2010.
51. Právní poměry vzniklé přede dnem 1. ledna 2014 se řídí dosavadními právními předpisy (oddíl I § 3028 odst. 3 přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku a § 775 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích), zde zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem, ve znění účinném ke dni konání valné hromady, jež rozhodla o využití práva výkupu

účastnických cenných papírů společnosti hlavním akcionářem, jak správně soud prvního stupně posoudil.

52. Podle § 183k odst. 1 obch. zák. vlastníci účastníci cenných papírů mohou od okamžiku obdržení pozvánky na valnou hromadu, případně od okamžiku oznámení jejího konání požádat soud o přezkoumání přiměřenosti protiplnění; není-li toto právo využito do měsíce ode dne zveřejnění zápisu usnesení valné hromady podle § 183l do obchodního rejstříku, zaniká.
53. Podle § 183l odst. 3 obch. zák. uplynutím měsíce od zveřejnění zápisu usnesení do obchodního rejstříku podle odstavce 1 přechází vlastnické právo k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
54. Podle § 183m odst. 2 obch. zák. dosavadním vlastníkům zaknihovaných účastnických cenných papírů vzniká právo na zaplacení protiplnění zápisem vlastnického práva na majetkovém účtu v příslušné evidenci cenných papírů a vlastníkům listinných účastnických cenných papírů jejich předáním společnosti podle § 183l odst. 5 a 6 a úroku ve výši obvyklých úroků podle § 502 ode dne, kdy došlo k přechodu vlastnického práva k účastnickým cenným papírům menšinových akcionářů společnosti na hlavního akcionáře.
55. Odvolací soud vychází ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, s nimiž se ztotožňuje, a na něž odkazuje (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. května 2004, sp. zn. 29 Odo 257/2002, ze dne 16. listopadu 2011, sp. zn. 29 Cdo 3450/2011). Správné je i jeho právní posouzení.
56. V projednávané věci není aktivní legitimace navrhovatelky ani dodržení zákonné lhůty pro podání návrhu zpochybňována. Dána je rovněž pasivní legitimace účastnice 2), neboť původní hlavní akcionář společnost Lesní společnost Ledec nad Sázavou a. s. se rozdělila odštěpením sloučením, přičemž odštěpená část jejího jmění týkající se akcií emitovaných společností, včetně všech závazků s tím spojených, přešla na existující společnost WOOD-FOREST GROUP a. s., která se tak stala účastnicí 2). Skutečnost, že dne 11. listopadu 2020 na základě projektu rozdělení účastnice 2) ve formě odštěpení sloučením se společnostmi WFG Capital s. r. o. a WFG real Estate s. r. o. na pasivní legitimaci účastnice 2) však vliv nemá, neboť dle uvedeného projektu na nástupnickou společnost nepřichází spolu s akciemi účastnice 2) /na rozdíl od předchozího projektu/ i veškeré povinnosti a závazky s těmito související. Nad to je třeba dodat, že nikdo z účastníků řízení v odvolacím řízení pasivní legitimaci účastnice 2) nezpochybňoval.
57. Soud prvního stupně se dostatečně zabýval všemi podstatnými otázkami souvisejícími s vytěsněním minoritních akcionářů, tedy institutem práva výkupu účastnických cenných papírů ve smyslu § 183i a násl. obch. zák. Provedl veškeré potřebné dokazování k posouzení přiměřenosti poskytnutého protiplnění hlavním akcionářem; dokazování provedené soudem prvního stupně je dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci samé. Vypořádal se s oběma požadavky navrhovatelky, tj. nárokem na určení přiměřené výše protiplnění za jednu akcii, tak i návrhem na zaplacení rozdílu mezi výší protiplnění již vyplaceného hlavním akcionářem, a výší soudem určenou. V rámci jednoho řízení oba nároky ob stojí vedle sebe, přičemž navrhovatelka nemá povinnost svou představu o výši přiměřeného protiplnění, ani celkové výši požadovaného plnění v návrhu zformulovat, a pokud tak učiní, není soud takovou částkou vázán (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2009 sp. zn. 29 Cdo 4712/2007, uveřejněné pod číslem 104/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní).
58. K samotné klíčové otázce posouzení ne/přiměřenosti protiplnění je třeba zdůraznit, že základem pro stanovení výše přiměřeného protiplnění za účastnický cenný papír společnosti je určení

hodnoty podniku společnosti, což je otázka skutková, k jejímuž posouzení jsou nezbytné odborné znalosti (§ 127 o. s. ř.). Součástí odborného posouzení znalce je přitom i zvolení jedné nebo více metod ocenění s ohledem na poměry posuzované konkrétní společnosti. Zásadně proto není možné paušálně a obecně určit, která z metod připadajících v úvahu je pro stanovení hodnoty podniku vhodná, posouzení této otázky je součástí odborného posouzení znalce s ohledem na poměry dané společnosti. Volba příslušné oceňovací metody je proto věcí znalce (jde o otázku odbornou), jakož i to jakým způsobem bude aplikována. Soudu nepřísluší do této volby jakkoliv zasahovat, tj. soud není oprávněn rozhodnout, jaká metoda má být pro stanovení hodnoty podniku použita, stejně jako posuzovat správnost jednotlivých metodologických rozhodnutí učiněných v rámci této metody. Je na znalci, aby řádně zdůvodnil volbu své metody; a toto jeho zdůvodnění podléhá posouzení soudu jen co do jeho logiky a úplnosti. Určení hodnoty podniku společnosti pak nelze samozřejmě ztotožňovat s určením výše přiměřeného protiplnění (jež náleží soudu, když jde o otázku právní). Při určení této výše soud samozřejmě z hodnoty podniku vychází, zohledňuje při tom i další v úvahu přicházející skutečnosti s ohledem okolností daného konkrétního případu (za mnohá srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, usnesení ze dne 31. ledna 2013, sp. zn. 29 Cdo 723/2011, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 27. března 2008, sp. zn. Pl. ÚS 56/05, či nálezy Ústavního soudu ze dne 27. listopadu 2018, sp. zn. III. ÚS 647/15, dostupné, jako i další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu, na www.usoud.cz).

59. Odvolací soud připomíná, odkazuje v podrobnostech na své předchozí rozhodnutí, že soud prvního stupně při zadání znaleckého posudku, resp. při upřesnění zadaného znaleckého úkolu, pochybil (znalci nepřipustně určil jakou metodu má při zpracování znaleckého posudku použít). Tudíž bylo logické, že znalec při nejasném zadání znaleckého úkolu tápal, a proto určil hodnotu podniku ve čtyřech jím specifikovaných variantách. Provedl ocenění podniku jak z hlediska tržní, tak z hlediska spravedlivé hodnoty, rozlišoval při ocenění úrovně znalostí v daném oboru k datu ocenění podniku (rok 2010) a k datu zpracování znaleckého posudku (rok 2015), jakož určil i hodnotu jedné kmenové nekótované akcie na majitele v listinné podobě o různých jmenovitých hodnotách. Tento nesprávný postup soudu prvního stupně při zadání znaleckého úkolu však v dané věci nemá po doplněném dokazování za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Otázku skutkovou znalec náležitě zodpověděl, vypořádal se všemi položenými otázkami, náležitě vysvětlil použití jím zvolené metody, včetně otázky samotné diskontní sazby a nepoužití rizikových přírůžek; vypořádal se i s původním znaleckým posudkem vypracovaným TPA. Přičemž soud prvního stupně na základě znaleckého posudku a výpovědi znalce pak následně správně přistoupil k posouzení otázky právní, zda a jakou částku lze za přiměřené protiplnění v poměrech projednávané věci považovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 2014, sp. zn. 29 Cdo 3359/2012). Z rozhodnutí soudu prvního stupně je zcela zřejmé, jakými úvahami se při určení výše přiměřeného protiplnění řídil. Dle odvolacího soudu tak soud prvního stupně nijak nevybočil z mezí ustálené judikatury k otázce posouzení skutkové a právní povahy pojmu přiměřenosti protiplnění ve smyslu ustanovení § 183k obch. zák.
60. Zbývá dodat, že důkaz znaleckým posudkem soud hodnotí jako každý jiný důkaz (§ 132 o. s. ř.). Nemůže však přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť soudci k tomu nedisponují potřebnými odbornými znalostmi, popř. je nemají v takové míře, aby takovýto přezkum mohli zodpovědně učinit (viz stanovisko Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpj 41/1979, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 1/1981 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. dubna 2002 sp. zn. 25 Cdo 583/2001). Hodnocení důkazu provedeného podle § 127 o. s. ř. je tak v zásadě omezeno pouze na to, zda posudek znalce má formální náležitosti, zda provedený úkon byl učiněn řádně, tj. zda znalec dodržel soudem uložené zadání, tj. zodpověděl na otázky, resp. zadání soudu k předmětu znaleckého úkonu s určitě a srozumitelně vyloženým závěrem, který má oporu v podkladových materiálech, netrpí rozpory

atd. Je na znalci, aby řádně zdůvodnil volbu té které metody ocenění, a toto odůvodnění podléhá posouzení soudu jen co do jeho úplnosti a vnitřní logiky (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. června 2012, sp. zn. 29 Cdo 2214/2010, usnesení ze dne 31. ledna 2013, sp. zn. 29 Cdo 723/2011). Odvolacímu soudu je samozřejmě známa i rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. plenární nález Ústavního soudu ze dne 23. září 2008, Pl. ÚS 11/08, rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. května 2008, sp. zn. I. ÚS 49/06, či rozhodnutí ze dne 30. dubna 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06), která soudům poměrně striktně ukládá hodnotit znalecký posudek podle zásady volného hodnocení důkazů, neponechávat bez povšimnutí též věcnou správnost posudku a kriticky hodnotit i úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalce podrobuje svému zkoumání.

61. V rámci výše uvedených limitů hodnocení důkazu znaleckým posudkem má odvolací soud za to, že znalec odpověděl na všechny soudem položené otázky, se všemi námitkami účastníků se dostatečným způsobem vypořádal. Dle odvolacího soudu jsou závěry znaleckého posudku zcela přesvědčivé a srozumitelné. Znalec otázce volby metody pro zodpovězení nastolené odborné otázky věnoval patřičnou pozornost; volbu jím použitých metod dostatečně a přesvědčivě odůvodnil. Znalec pro ocenění společnosti použil metodu výnosovou, vycházející ze základní premisy, že společnost funguje a má šanci dlouhodobého fungování (nepřetržitého chodu, tzv. „going concern“) na relevantně vymezeném trhu, který nabízí stabilní prostředí. Hodnotu společnosti spatřoval zejména v jejím výnosovém potenciálu, a stanovil ji za pomoci metody ocenění volných peněžních toků (DCF), ve variantě volných peněžních toků pro vlastníky a věřitele, tj. DCF Entity.
62. Odvolací soud má za to, že znalec své závěry, k nimž při ocenění podniku dospěl, obhájil a lze z nich pro účely stanovení přiměřené výše protiplnění vyjít. Znalec k zodpovězení soudem zadaného úkolu použil metody ocenění podniku, jež jsou běžně používány; ze znaleckého posudku je zcela seznatelná hodnota podniku jako celku, z níž bylo možno v poměrech projednávané věci, na základě provedeného dokazování při určení výše přiměřeného protiplnění vycházet. Soud prvního stupně otázku skutkovou náležitě objasnil, a v návaznosti na to své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Svůj postup při určení výše přiměřeného protiplnění dostatečně odůvodnil; s nastolenou otázkou se dostatečně vypořádal. Hodnocení důkazů soudem prvního stupně v daném případě zcela respektuje zásady vyplývající z § 132 o. s. ř., jeho postupu není možno ničeho vytknout. Polemika odvolatelů dle odvolacího soudu proto neobstojí. Odvolací soud proto shodně se soudem prvního stupně považuje částku 2 058 Kč za jednu akcii o jmenovité hodnotě 1 000 Kč, částku 20 578 Kč za jednu akcii v nominální hodnotě 10 000 Kč, částku 205 781 Kč za jednu akcii o jmenovité hodnotě 100 000 Kč, částku 2 057 812 Kč za jednu akcii o jmenovité hodnotě 1 000 000 Kč, pro účely vypořádání menšinových akcionářů za hodnotu spravedlivou.
63. Odvolací soud pro úplnost dodává, že s odvolací argumentací účastnice 2), že bylo správné při zpracování daného znaleckého posudku postupovat podle metod používaných v roce 2010, se již v předchozím zrušovacím rozhodnutí vypořádal. Odvolací soud uzavřel, že bylo zcela namístě použít metody běžně používané v době zpracování zadaného znaleckého posudku v roce 2015. Na tomto stanovisku nadále setrvává.
64. Odvolací soud se rovněž v daném odvolacím řízení blíže nezabýval námitkami navrhovatelky ohledně případného vlivu prodeje obchodního podílu na společnosti WOOD FOREST s. r. o., převedeného na základě smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 20. prosince 2005 ze společnosti na společnost YESLEPORT CONSULTANTS LIMITED. S touto argumentací se odvolací soud zcela vypořádal již ve svém předchozím zrušovacím rozhodnutí (závěry odvolacího

soudu k této otázce jsou výše prezentovány), odvolací soud v podrobnostech na tyto své závěry zcela odkazuje, nemaje důvodu se od nich nadále odchýlit.

65. Soud prvního stupně správně uložil povinnost zaplatit plnění spočívající v rozdílu výše protiplnění určeného soudem a výše protiplnění stanoveného hlavním akcionářem pouze účastníci 2), když společnosti tato případná povinnost nesvědčí, zákonná úprava jí takovou povinnost neukládá. K této otázce se odvolací soud blíže vyjádřil již ve svém předchozím zrušovacím usnesení; pro stručnost na tyto své závěry odkazuje.
66. Soud prvního stupně se rovněž správně vypořádal s otázkou práva na zaplacení obvyklých úroků s odkazem na § 183m odst. 2 obch. zák. Toto ustanovení určuje nejen výši případného úroku s odkazem na § 502 obch. zák. úroku, ale i den, od kterého úroky náleží. Navrhovatelce tak kromě práva na zaplacení protiplnění vzniklo i právo na zaplacení úroku ve výši obvyklých úroků; tento úrok náleží automaticky, aniž je o něj výslovně požádáno, a není úrokem z prodlení. Konkrétní výši požadovaného obvyklého úroku se soud prvního stupně zabýval; vyšel z úrokové sazby korunových úvěrů poskytnutých bankami nefinančním podnikům v ČR v srpnu 2010 ve výši 4,93 % p. a. Jeho úvahy jsou dle odvolacího soudu správné; odvolací soud se s nimi ztotožňuje.
67. Pokud jde o rozhodnutí soudu prvního stupně týkající se náhrady nákladů řízení účastníků a státu, odvolací soud je nepovažuje za nepřezkoumatelné; polemika odvolatelů neobstojí. Z rozhodnutí se jednoznačně podává, že soud prvního stupně postupoval podle zásady úspěchu ve věci. Je zřejmé, jakými úvahami se při svém rozhodování o nákladech řízení řídil, jaké právní předpisy aplikoval. Rozhodnutí soudu prvního stupně je ve výrocích o nákladech řízení vzniklých účastníkům řízení, jakož i státu, srozumitelné, odůvodnění výroku V. a VI. koresponduje s odůvodněním výroků III. a IV.
68. Dle odvolacího soudu však soud prvního stupně nesprávně povinnost nahradit náklady řízení vzniklé navrhovatelce uložil pouze účastníci 2). Neúspěch v daném řízení stíhá nejen hlavního akcionáře, ale i samotnou společnost, což se mělo odrazit v nákladovém výroku. Rozhodovat o nákladech řízení mezi účastníky 1) a 2) je pojmově nepřípustné, oba stojí na stejné procesní straně, jsou ve stejném procesním postavení.
69. Soud prvního stupně rovněž nesprávně vyčíslil výši přiznaných nákladů řízení. V dané věci soud prvního stupně při určení výše odměny právního zástupce navrhovatelky považoval za tarifní hodnotu částku 110 340 Kč, tj. hodnotu přiznaného plnění, a tomu odpovídající odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 5 540 Kč (§ 8 odst. 1, § 7 bod 2 advokátního tarifu). S ohledem na charakter daného řízení však bylo namístě vycházet v době do 31. prosince 2012 z tarifní hodnoty 25 000 Kč dle § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu a tomu odpovídající odměny 2 100 Kč za jeden úkon právní služby a s účinností od 1. ledna 2013 pak z tarifní hodnoty 50 000 Kč dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) advokátního tarifu a tomu odpovídající odměny 3 100 Kč za jeden úkon právní služby.
70. Je tomu tak proto, že navrhovatelé v řízení podle § 183k obch. zák. nejsou povinni v návrhu na zahájení řízení specifikovat svou představu o výši přiměřeného protiplnění na jednu akci, a učiní-li tak, soud není v tomto rozsahu jejich návrhem vázán (srov. § 153 odst. 2 o. s. ř. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. prosince 2009, sp. zn. 29 Cdo 4712/2007, uveřejněné pod číslem 104/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Jinak řečeno, výše požadovaného protiplnění není v předmětných řízeních tarifní hodnotou, z níž se následně vypočte výše mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby.

71. Soud prvního stupně při určení výše nákladů právního zastoupení navrhovatelky správně dle obsahu spisu stanovil počet úkonů právní služby. Zde odvolací soud pro stručnost odkazuje na výčet úkonů prezentovaný v usnesení soudu prvního stupně (celkem 22,5 úkonů), uvedený v bodě 51. odůvodnění. Počet režijních paušálů a přiznaná částka za tuto náhradu hotových výdajů je správná, jakož i náhrada za zmeškaný čas a cestovné (§ 13 a § 14 advokátního tarifu).
72. Pokud jde o navrhovatelkou zaplacené soudní poplatky je výpočet soudu prvního stupně správný.
73. Odvolací soud se dále neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, pokud jde o výši přiznaných nákladů řízení souvisejících s navrhovatelkou zaplacenou zálohou na znalečné ve výši 50 000 Kč, jakož i s tím související povinností uloženou výrokem VI. zaplatit vzniklé náklady řízení státu toliko účastníci 2); rovněž i s tím, že soud prvního stupně k povinnosti zaplatit navrhovatelce vzniklé náklady řízení zavázal pouze účastníci 2), a to z níže uvedených důvodů.
74. Znalecký posudek byl řádně vypracován, znalci byla přiznána a vyplacena odměna v celkové výši 89 144,16 Kč. Část odměny (50 000 Kč) byla vyplacena ze zálohy složené navrhovatelkou, zbývající částka 39 144,16 Kč byla poskytnuta ze státních prostředků a stala se tak nákladem řízení vzniklým státu. Soud prvního stupně uložil povinnost nahradit státu tyto vzniklé náklady pouze účastníci 2) /výrok VI. /.
75. V kontextu výše uvedeného tak ze složené zálohy 50 000 Kč na každého účastníka řízení připadá částka 16 666,67 Kč a z částky 39 144,16 Kč, kterou na znalečném poskytl znalci stát, na každého z účastníků připadá částka 13 048,05 Kč.
76. Je třeba vycházet jednak z nesporného charakteru předmětného řízení, tak i z toho, že znalecký posudek vyžádaný soudem byl v zájmu všech účastníků řízení, a to již proto, že v tomto řízení se stanoví výše přiměřeného protiplnění k jinému datu, než k jakému ho mohl stanovit posudek předkládaný valné hromadě hlavním akcionářem. Je proto namístě, aby se na nákladech řízení znalečného, které byly vyplaceny ze složené zálohy a jež vyplatil i stát, podíleli rovnocenně na jedné straně navrhovatelka a na straně druhé společnost spolu s hlavním akcionářem, tj. každý jednou třetinou.
77. V projednávané věci není pochyb o tom, že navrhovatelka využila svého práva podle § 183k obch. zák. a obrátila se na soud s návrhem na přezkoumání přiměřenosti protiplnění. Je na soudu, aby posoudil, zda je poskytnuté protiplnění hlavním akcionářem přiměřené a spravedlivé; znalecký posudek slouží jako podklad pro závěr soudu. Navrhovatelka byla s návrhem úspěšná; soud k jejímu návrhu určil, že přiměřené protiplnění na jednu akcii společnosti je vyšší než částka určená usnesením valné hromady společnosti. Pro účely rozhodování o nákladech řízení není rozhodné, jestliže jí soud přiznal nižší protiplnění, než jaké v návrhu požadovala. K otázce posouzení úspěchu účastníků v řízení o přezkoumání přiměřenosti protiplnění podle § 183k obch. zák. srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. srpna 2019, sp. zn. 27 Cdo 1966/2018.
78. Navrhovatelce tudíž náleží náhrada nákladů řízení v celkové výši 155 231,58 Kč včetně DPH (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) Náklady řízení navrhovatelky tvoří:
- zaplacené soudní poplatky v celkové výši 14 000 Kč (za podaný návrh, odvolání a dovolání);
 - náklady za zálohu na znalečném 33 333,34 Kč;

- odměna za 22, 5 úkonů právní služby včetně 23 režijních paušálů po 300 Kč. Přičemž do 31. prosince 2012 náleží odměna za jeden úkon právní služby ve výši 2 100 Kč (bylo učiněno 6 úkonů) a od 1. ledna 2013 odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč (bylo učiněno 16,5 úkonu);

- cestovné ve výši 2 495,30 Kč (rok 2011), 1 777,20 Kč (rok 2014), 2 299 Kč (rok 2017), 3 700,20 Kč (rok 2019);

- náhrada za zmeškaný čas 8 400 Kč (84 půlhodin po 100 Kč);

- DPH v celkové výši 18 576,50 Kč (do 31. prosince 2012 ve výši 20 %, od 1. ledna 2013 náleží ve výši 21 %).

79. Zbývá dodat, že z obsahu spisu se nepodávají žádné okolnosti, pro které by bylo namístě aplikovat § 150 o. s. ř. (k výkladu označeného ustanovení srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2017, sp. zn. 27 Cdo 1922/2017, a judikaturu v něm citovanou).

80. Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadených výrocích III. a IV. jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

81. Výroky V. a VII. odvolací soud dle § 220 o. s. ř. změnil tak, že povinnost nahradit navrhovatelce vzniklé náklady řízení uložil oběma účastnicím (tj. společnosti i hlavnímu akcionáři) ve správné výši.

82. Změněn byl i výrok VI. o náhradě nákladů řízení vzniklých státu. Při rozhodování dle § 148 odst. 1 o. s. ř. je třeba vycházet z nesporného charakteru řízení a z toho, že znalecký posudek byl vypracován v zájmu všech účastníků, a proto odvolací soud uložil povinnost všem třem účastnicím zaplatit státu na náhradě nákladů řízení, každé částku 13 048,05 Kč.

83. Při rozhodování o nákladech odvolacího řízení je třeba vyjít z toho, že odvolatelkám se nepodařilo zvrátit rozhodnutí soudu prvního stupně. Navrhovatelka ani účastnice 2) nebyly v odvolacím řízení pokud jde o podstatu věci úspěšné; účastnice 2) částečně uspěla pouze při posouzení otázky náhrady nákladů řízení. Účastníci 1) žádné náklady řízení, jak se podává z obsahu spisu, nevznikly. Odvolací soud proto v poměrech projednávané věci s ohledem na charakter řízení o náhradě odvolacího řízení rozhodl podle § 224 odst. 1, 2 a § 142 o. s. ř. a žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na jejich náhradu.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné jen za podmínek § 237 o. s. ř.; lze je podat do dvou měsíců od doručení tohoto usnesení k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

Praha 17. května 2021

Mgr. Kateřina Horáková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kalousková.